

Aleksandra Kocmut - Izbrane pesmi

AVTOBUSI

Zadnja štoparka
Na pozabljeni bankini
Sanjam avtobuse,
Medtem ko noč zimuje
V mojih zarezah.
Ne rabim palca,
Samo nakolence,
Da mi gramoz ne razžre
Kosti, medtem ko
Pozabljena štopam
Na zadnji bankini
In avtobusi vozijo
V sanje.

SONČNA

Sončna sem
Ko me pogledaš

Prispeval Aleksandra Kocmut
Torek, 15 April 2008 00:00

Živosrebrno
In me pokrije
Odeja dóma
Sončna
Ko izza hrbta
Mi tvoja roka
Pripeza na lice
Ko pobiraš drobtine
In mi jih serviraš
Še tople
Sončna
Ko ti puščam
Sredico
Ko nabiraš sneg
Da ga ne bi
Pojedel asfalt
Ko mi poveš
Da bodo hiše
Zmrznile
In da me imaš
Na vse prste
Rad

POLJE POSEBNE VRSTE

Polje
Nekoč boš
Groblja
Tvoja brazda

Prispeval Aleksandra Kocmut
Torek, 15 April 2008 00:00

Bo mnogo
Globlja
Vate bodo
Dajali
Mrtva semena
Nikoli več
Ne boš obrodilo
Drugega kakor
Kamena
Znamenja
Postalo boš
Polje posebne vrste
Postalo boš
Odlagališče
Za krste
Za žare
Za grenke cvetove
Ne boš več
Gostilo vrabcev
In polhov
Opolnoči kdaj le
Nemara
Duhove

ZASKORJENA

Dovoljuješ,
Da sem zaskorjena
V jedru tvojega srca.

Prispeval Aleksandra Kocmut
Torek, 15 April 2008 00:00

Pod hrapavim plaščem
Trudno kapljam
Kakor v peščeni uri
Sem ter tja.

Nosiš me v tuje objeme.
Bodejo me,
Ko zabadaš.
Odnašajo me,
Ko prihajaš.

Pupa brez nog
Te opazujem
Iz hiše lutk.
Skorja postaja vse trša,
Grlo se oži,
Zastaja čas.

Vstavljaš me v tuja telesa.
A sem še jaz.

LABRADOR

Gorela sem, a tvoj dotik
Z ledeno sapo Labradorja
Mi bil je, ljubi moj, krvnik.

Meglica le izza obzorja
V trenutku tistem sem postala.

Prehladna ti je, ljubi, skorja.

Sem skoz' ozonsko luknjo pala;
Vse bliže k soncu zdaj me nese.
Do mene, ljubi, ni dvigala,

Dokler še tebe svet ne strese
V astralne sfere medprostorja
Z ledeno sapo Labradorja.

NITKA

Na okno so nalepljene oči.
Pod snegom gnile, počene klopi
Gostijo majhne črve.

Ledeno so me žrli,
A v peči ona kurila mi je s kostmi
In hiša brez balkonov,
Strehe in kleti
Me je lovila po stopniščih
Najinih noči.

Da vlakno sem bila,
V tvoj plašč natkana,
bi s tabo šla;
potiho iz raglana
bi ti o veščah šepetala,
ki solze so ti spile,

ko si spal.

Bila pa sem le nitka s šala,
Ki je odpadla, ko si se odel,
A ona je nanósila zrcala,
Da videla sem tisočkrat,
Da si odšel.

Oči na steklu so se razpacale.
Le nitka sem,
Ki v pari se utaplja.
Lov je končan;
Čarovnica pa že
Sesalnik vklaplja.

CIKLAMEN

Bil si moj
Zmaj
Kuščar
Kamen
Sam svoj
Vladar
Ognjenik
Plamen
Silila sem
Brezglavo
V tvoj mrki
Krater

Prispeval Aleksandra Kocmut
Torek, 15 April 2008 00:00

Da bi okusila
Lavo
Zdaj konec
Vzamem
Ujeta v magmi
Tvojega strupa
Ciklamen

AVTOBUSI 2

Sestopim
Na postaji
Vedno isti
Poznam jo
Plosko v času
Do obisti
Za vse smetnjake vem
Za vse plakate
Za pometača
Ki vedno se
Od mene stran obrača
Peron
Z zbledelimi sledovi olja
Ostane prazen
Vem
Le gluh odmev izpuha
Njegov razpadli vonj
In stara karta
Sedijo z mano

Prispeval Aleksandra Kocmut
Torek, 15 April 2008 00:00

Na zadnji klopi
Čakáje avtobus
Ki se ne vrača
In je edina luč
Pri cesti tam
Ogorek pometača

SATIR

Od nekdam sem živela v zmoti,
Da sva prstanec in mezinec,
Ko sem bila ti le napoti
Do smeha plehkega, ploščine,
Ki gladka se lepo leskeče,
Pa tudi kotališ po njej se
Brez trenja, skokov, neboleče.
Neumno je bilo čakati,
Preudarjati in trepetati,
Če usoda ti na pot postavi
Morda še en obraz nepravi.
Ti znal si z njimi, te neznanke
S té lupile so tanke režnje,
A meni si prinašal svežnje
Prigod za eno noč, uganke,
Kdaj vidim spet te, anagrame
In rebuse in labirinte ...
Kje je hodnik do tebe zame?
Radirka pikic ne poveže,
Nikdar se slika ne sestavi.

Prispeval Aleksandra Kocmut
Torek, 15 April 2008 00:00

Uzrla sem te skozi reže,
A čas ni bil nikoli pravi.
Iskala prejšnja sem življenja,
Namige numerologije,
A ti sledil si le hotenja,
Le posteljne psihologije.
Na svojem nosiš zdaj kopitu
Številne črtice in črte,
A jaz še praskam po koritu,
Še iščem mrvice prezrte.
Po olju valjaš se dišečem,
Medtem ko s peskom se natiram.
Tako zelo si sebi všečen,
Da v svoje bistvo se preziram:
Od kod neumnosti jezéro
Napaja me čez vsako mero?
Satir si, jaz pa sem le koza,
Ki lastnih jo željá je groza.

MANIPULANT

Na kožo mi ležeš
Kot težek izpuh
V svoji čistunski
Metamorfozi
V mojih ustih si zver
Ledena v zobeh
Žejna v grlu
Žejna po grozi

Presevaš skoz tisoče
Finih sit
Mojo razbrazdano
Neukročeno bit
In po amebastih
Robovih mojih hotenj
Vezeš vbod za vbodom
Zaključni šiv
Nekje znotraj mene
Zapiraš rolete razvad
In spominom iztikaš oči
Posipaš z apnom
Plesen v minulih sobah
V moji glavi si vulkan
Nenasiten
In podivjan
Požiraš me od spodaj navzven
In od znotraj počez
In s karabini zapenjaš
Me zgoraj brez
Da ne bi nikoli videl
Kaj imam vmes

Zaman me brusiš
In piliš in brazdaš
In name gomiliš
Čistila in pesek
Zaman me zalivaš
Tesniš in lakiraš
Zaman pesticide mi

Prispeval Aleksandra Kocmut
Torek, 15 April 2008 00:00

V dušo natiraš

Še sem

In sem še

Tista neumorna nika

Ki v tvoji praznini ropoče

Se v tvoji temi svetlika

In bolj ko me grizeš

In manjšaš

In tanjšaš

Bolj sem velika

Saj sem iz tebe

Nastala

Si že pozabil

Ne morem umreti

Dokler me ti sam

Ne daš na vešala